

РЕШЕНИЕ

№ 4433

гр. София, 17.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в
публично заседание на 29.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Влатова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **3187** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Производството е по реда чл. 122л от Закона за обществените поръчки и във връзка с на чл. 203 – 207 от АПК във връзка със чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ.

Производството е образувано по искова молба на [фирма] със седалище [населено място], Столична община, представлявано от управителя си С. С. срещу Държавно предприятие „Пристанищна инфраструктура”, с която се иска ответника да бъде осъден да заплати обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 600 (шестстотин) лв. от незаконосъобразен административен акт на ответника – Решение № РД – 09 – 85 от 29.09.2010г. на Генералния директора на ДП „Пристанищна инфраструктура”, отменен по предвидения за това ред с решение № 1427 от 11.11.2010г. на КЗК, потвърдено с решение № 4228 от 24.03.2011г. на ВАС, Четвърто отделение, влезнало в сила на 24.03.2011г.

В исковата си молба ищецът твърди, че е претърпял имуществени вреди – преки вреди – от издаден незаконосъобразен административен акт, отменен по предвидения за това ред. Твърди, че в следствие на незаконосъобразния акт и в процеса на неговото оспорване, е претърпял вреди във връзка с направените разноски по оспорването на акт пред КЗК, а именно за държавна такса в размер на 600 лв. Твърди, че така направените разноски за държавна такса за оспорването пред КЗК, представляват претърпени вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразен административен акт на административен орган. Претендира разноски.

Ответникът по иска на основание чл. 205 от АПК – ДП „Пристанищна

инфраструктура”, в представен отговор на исковата молба изразява становище, че искът на първо място недопустим, тъй като ищецът няма качеството на заинтересовано лице, за което е предвидена възможност да търси обезщетение по чл. 122л от ЗОП, тъй като не е взел участие в процедурата по провеждане на обществената поръчка. На второ място изразява становище за неоснователност на иска, поради това, че липсва пряка причинно – следствена връзка между отмененото решение и твърдените претърпени от ищеца вреди. В тази връзка твърди, че тъй като обществената поръчка въобще не е проведена, тъй като с посоченото решение на КЗК е било отменено решението за откриването на процедурата, като впоследствие с решение на ответника процедурата по провеждане на обществена поръчка е била прекратена. В тази връзка твърди, че въобще не е приложима в конкретния случай разпоредбата на чл. 122л от ЗОП, тъй като същата визира вреди причинени при провеждане на процедурата и сключване на договора. Моли искът да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен.

СГП, чрез прокурор Поповска, изразява становище, че искът на първо място е недопустим, тъй като ищецът не е участвал в проведената обществена поръчка и не е закупил документи за нея, както и поради това, че не е порведена обществената поръчка и договор не е бил сключен. Алтернативно твърди неоснователност на иска, тъй като във връзка с посоченото по – горе ищецът не е могъл да претърпи вреди по смисъла на чл. 122л от ЗОП. Твърди и липса на пряка и непосредствена причинно следствена връзка между твърдяната имуществена вреда и отменения административен акт. Предлага искът да бъде отхвърлен като неоснователен.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

С решение № РД – 09 – 85 от 29.09.2010г. на Генералния директор на ДП „Пристанищна инфраструктура” е открита процедура за възлагане на обществена поръчка за изграждане на „Нов трафопост основно ел. хранване – източен кей в пристанищен комплекс Л.”, включващо изпълнение изработване на проект, изпълнение на СМР, ел. оборудване и обзавеждане на трафопоста и свързването му със съществуващата енергийна система на пристанището.

С жалба вх. № ВХР – 1957 от 13.10.2010г. ищецът в това производство е оспорил решение № РД – 09 – 85 от 29.09.2010г. на Генералния директор на ДП „Пристанищна инфраструктура”. Въз основа на таз-и жалба е образувана преписка № КЗК – 905 от 14.10.2010г. По тази преписка е постановено решение № 1427 от 11.11.2010г. на КЗК, с което е отменено като незаконосъобразно решение № РД – 09 – 85 от 29.09.2010г. на Генералния директор на ДП „Пристанищна инфраструктура” за откриване на процедура по провеждане на обществена поръчка. С посоченото решение е оставено без разглеждане искането на [фирма] – ищец в това производство – за присъждане на разноските в производството пред КЗК, тъй като КЗК няма правомощие по ЗОП да присъжда разноски.

Срещу решение № 1427 от 11.11.2010г. на КЗК е постъпила жалба от ответника в това производство ДП „Пристанищна инфраструктура”, като жалбата е подадена само по отношение на т. 1 от решението на КЗК, но не и по отношение на т. 2 от решението, с което е оставено без разглеждане искането на ищеца в това производство за присъждане на разноски. Ищецът в това производство [фирма] не е упражнил правото си на жалба срещу решението на КЗК в частта му, с която е оставено без разглеждане искането му за присъждане на разноски.

С решение № 4228 от 24.03.2011г. на ВАС, Четвърто отделение е оставено в сила решение № 1427 от 11.11.2010г. на КЗК в оспорената му част по т. 1. В решението на ВАС е посочено, че решението на КЗК не е било оспорено в частта му по т. 2, с която е оставено без разглеждане искането на [фирма] за присъждане на разноски, същото е влезнало в сила в тази си част, поради което въпросът за направените разноски пред КЗК от [фирма] не може да бъде обсъждан.

При оспорването на решение № РД – 09 – 85 от 29.09.2010г. на генералния директор на ДП „Пристанищна инфраструктура” ищецът е направил разноски, а именно – заплатена държавна такса в размер на 600 лв. за оспорването пред КЗК. Посочената сума за разглеждане на жалбата пред КЗК при оспорването на посоченото по – горе решение се претендира като претърпени имуществени вреди от незаконосъобразен административен акт, отменен по предвидения ред.

По допустимостта на иска:

Съгласно разпоредбата на чл. 122л от ЗОП обезщетение по посочената разпоредба може да се претендира при условията на чл. 203, чл. 204 и чл. 205 от АПК. В тази връзка съдът намира, че при разглеждане на иска по чл. 122л следва да прецени наличието на предпоставките по посочените разпоредби на АПК. В чл. 204 от АПК са предвидени предпоставките, при които исковите за обезщетения за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица, са допустими за разглеждане. Съгласно ал. 1 на този член, първата предпоставка за допустимост на иска, когато се претендира, че вредите са причинени от незаконосъобразен административен акт, е той да бъде отменен по съответния ред, а именно – по правилата на чл. 97 ал. 1 АПК след оспорване пред по – горестоящия административен орган, при възобновяване на административното производство (чл. 99 ал. 1 от АПК) или по съдебен ред. Т.е. при тази предпоставка се изисква предварителното установяване по предвидения от закона ред на незаконосъобразността на административния акт със съответен влязъл в сила акт – решение, преди да се пристъпи към производството по чл. 203 и следващите от АПК по претендирането на вреди. В конкретния случай е изпълнено условието на чл. 204 ал. 1 от АПК – има административен акт – решение на ответника в това производство, който е отменен по предвидения в закона съдебен ред, а именно с решение на КЗК, оставено в сила с влязло в сила съдебно решение на ВАС, като е установена неговата незаконосъобразност. Поради гореизложеното настоящият състав намира, че искът е процесуално допустим.

Неоснователно е възражението на ответника за недопустимост на иска, поради това, че жалбоподателят не е участвал в откритата обществена поръчка и поради това, че същата е прекратено впоследствие след решението на КЗК и решението на ВАС. Това е така, тъй като разпоредбата на чл. 122л. от ЗОП предвижда възможността на заинтересовано лице може да претендира обезщетение за вреди, претърпени вследствие на нарушения при провеждане на процедура и сключване на договор за обществена поръчка. Решението за откриване на процедурата по провеждане на обществена поръчка, е част от процедурата по провеждане на обществената поръчка, това е актът, с който се стартира процедурата. Тъй като именно с това решение, което е част от процедурата по провеждане на обществената поръчка, ищецът не е бил съгласен и го е оспорил пред КЗК, съдът намира, че ищецът се явява заинтересовано лице по смисъла на чл. 122л. от ЗОП. Отделно от това посочената разпоредба гарантира на заинтересованото лице да търси обезщетение за претърпени вреди от различните фази

по провеждане на обществената поръчка, включително от незаконосъобразни актове по стартирането ѝ, съдът намира, че и в конкретния случай е приложима разпоредбата на чл. 122л от ЗОП, а за ищеца съществува интерес от провеждане на производството по посочената разпоредба.

По основателността на иска:

Във връзка с изложеното и на основание чл. 204 от АПК настоящият състав намира, че искът е допустим и насочен срещу надлежен ответник. Разгледан по същество обаче същият е неоснователен по съображенията изложени по – долу.

Разпиредбата на чл. 122л от ЗОП по отношение на производството препраща към разпоредбите на чл. 203 и следващите от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно препращащата норма на чл. 203 ал. 2 от АПК при празноти субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. Съгласно чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на ответника в това производство по чл. 122л от ЗОП, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред; вреда от този административен акт; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на ответника по посочения ред.

В конкретния случай е налице първият елемент и условие за допустимостта на иска, а именно да има административен акт, който е незаконосъобразен и чиято незаконосъобразност да бъде установена по предвидения в закона ред, като същият да е бил отменен. Вследствие на отменения акт на ищеца следва да са причинени вреди, които да са пряка и непосредствена последица от отменения акт. Отговорността обаче по чл. 203 от АПК чл. 1 от ЗОДОВ не се презюмира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи елементите ѝ по чл. 1 от ЗОДОВ.

Във връзка с горното настоящият състав намира за неоснователно искането за присъждане на обезщетение в размер на 600 лв. имуществени вреди за ищеца, поради липсата на следващите условия от фактическия състав на ангажирането на отговорността на ответника, а именно наличието на вреда и наличието на причинно следствена връзка между незаконосъобразния акт и претърпяната вреда по следващите съображения. При определянето на този размер на претендирано обезщетение, ищецът се позовава на направените от него разходи във връзка с отменения акт – решение на ответника, след успешно реализирана защита пред КЗК и ВАС. В тази връзка на първо място следва да се има предвид обстоятелството, че разноските – платената държавна такса за разглеждане на жалбата в КЗК, направени в резултат на успешно реализирано право на производство пред КЗК и съдебно производство не са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразен административен акт. Те са последица от успешно проведено производство пред особена юрисдикция, каквато е КЗК. По тази причина нямат характер на претърпени вреди, по смисъла на материалноправната норма на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Отговорността за тях не е виновна, а обективна. Отговорността за разноски в съдебното производство и производство пред особена юрисдикция е

уредена като последица от изхода на производството. И като такива законът е предвидил различен ред те да бъдат потърсени, а именно чл. 122з от ЗОП, който за всички неуредени въпроси по производството пред КЗК предвижда субсидиарното прилагане на АПК. Съгласно чл. 143 от АПК, ищецът в това производство е могъл да получи направените от него разноски по производството пред КЗК. Това обаче е предполагало активност от негова страна, а именно да ги поиска, което той е направил в производството пред КЗК. След като обаче КЗК е оставила искането му за присъждане на разноски без разглеждане, ищецът е имал възможност да оспори решението на КЗК в тази му част, като по този начин защити интересите си. Той обаче не е направил това, като в тази част решението на КЗК е влезнало в сила, което е посочено и в решението на ВАС, с което е оставено в сила решението на КЗК. Именно на тази фаза ищецът не е проявил следващата се активност, за да достигне до крайния желан резултата. Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че в това производство няма правно основание за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, тъй като ищецът не е претърпял такива. Безспорно неговата имуществена сфера е накърнена, но само от това, че сам не е упражнил докрай правата предоставени му от закона.

От всичко изложено по – горе настоящият състав намира, че искането за обезщетение за причинени имуществени вреди следва да бъде оставено без уважение, а искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Във връзка с изхода на спора съдът намира за неоснователно искането на ищеца за присъждане на разноски, поради и което същото не следва да бъде уважено.

Воден от горното и на основание чл. 122л от ЗОП във връзка с чл. 203 и следващите от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ИЗЦЯЛО ИСКА на [фирма] със седалище [населено място], Столична община, представлявано от управителя си С. С. срещу Държавно предприятие „Пристанищна инфраструктура”, с която се иска ответника да бъде осъден да заплати обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 600 (шестстотин) лв. от отменен незаконосъобразен административен акт.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

